

[cotidianul.ro](https://www.cotidianul.ro)

Noua normalitate, neo-marxismul și marea resetare

27-35 minutes

Puține concepte egalează în perversiune pe acela de „nouă normalitate”. La o privire lucidă acesta înseamnă, de fapt, „banalizarea anormalității”. Normalitatea se definește ca stare firească a lucrurilor caracterizată prin nivelul mediu de performanță și de viață a indivizilor care compun o comunitate și totodată prin absența manifestărilor patologice, raportat la respectiva medie. Prin urmare, ceea ce se abate de la normalitate este nefiresc, împotriva rânduielii, împotriva bunului simț și împotriva naturii. Astfel, întrucât „noua

normalitate” este altceva decât „vechea normalitate” ori, mai degrabă, decât „normalitatea” pură și simplă, căci, de principiu, firescul nu este vechi sau nou, ea impune nefirescul, substituindu-l cu patologicul. O asemenea substituie, fiind esențială, are caracter revoluționar. Ca în prima parte a secolului al XIX-lea sau în prima parte a secolului al XX-lea, trăim astăzi, în prima parte a secolului al XXI-lea, o revoluție globală. Baza ei ideologică este neo-marxistă, iar transpunerea în practică a acesteia se realizează prin strategii și instrumente subsumate conceptului de „mare resetare”.

CE ESTE NEO-MARXISMUL ȘI CINE SUNT NEO-MARXIȘTII?

i. Eșecul marxismului. Marxismul a văzut cauza nedreptăților și conflictelor sociale în legițile inerente naturii capitalului și ale circulației acestuia. Dacă munca era aceea care producea valoare adăugată, profitul se acumula în patrimoniul proprietarului de capital, capitalistul, în timp ce proprietarul forței de muncă, proletarul, abia dacă avea din ce să își refacă energia necesară intrării într-un alt ciclu de producție. Astfel, bogăția se concentra la un pol al societății, în timp ce sărăcia se concentra la polul opus.

Mânați de interese specifice și totodată contrarii, capitaliștii și proletarii se adunau în clase sociale, inițial grupări în sine dar ulterior, pe măsura conștientizării propriilor obiective, grupări pentru sine. Între acești capitaliști, care deveneau tot mai bogați, și acești proletari, care deveneau tot mai săraci, se purta o inevitabilă luptă de clasă, aflată, potrivit unei expresii din perioada leninistă și stalinistă, în permanentă ascuțire.

Instabilitatea internă din statele capitaliste, care îndeplineau rolul de „paznic de noapte” al averii capitaliștilor, impunea deținătorilor puterii publice adoptarea unor politici de tip opresiv aplicate apoi, în afara frontierelor naționale, adică în relațiile internaționale, cu același conținut dar cu alte mijloace. Luptei dintre clase, purtate în interiorul statelor-națiune, îi corespundea războiul în relațiile dintre statele-națiune. Un război câștigat, evident, de statele bogate (adică statele cu mulți capitaliști bogați) în defavoarea celor sărace (adică statele cu puțini capitaliști bogați).

Instabilității sociale legitime i se adăugau, însă, și crizele economice ciclice care îi obligau pe capitaliști să recurgă la sprijinul statului. Acesta, pentru a răspunde chemării, apela la banul public, având alături de monopolul violenței legitime și pe acela al colectării contribuțiilor obligatorii ale cetățenilor, inclusiv proletari. Astfel, în timp, se ajungea la un capitalism monopolist de stat care făcea ca statul, forma de organizare politică a națiunii, să devină capitalistul însuși, urmând să dispară de la sine, în accepțiunea sa clasică, pentru a face loc dictaturii capitalului. (Această predicție marxistă pare a se confirma abia astăzi, odată cu din ce în ce mai evidentă victorie a corporatismului globalizat, trei decenii după ce țara „comunismului biruitor”, URSS, a dispărut, iar sistemul mondial

comunist a decedat.)

Pentru ca toate aceste inconveniente să fie evitate, marxismul, spre deosebire de toate celelalte ideologii care i-au premer, nu a propus schimbarea clasei dominante, respectiv nu a conceput o societate în care celelalte clase să fie conduse de proletari, ci a proiectat transformarea tuturor membrilor societății în proletari. În acest sens, „dictatura proletariatului” se deosebea radical de „dictatura capitalistă” întrucât, prin esență, era provizorie, durând până când, prin colectivizarea capitalului („naționalizarea mijloacelor de producție”), proces realizabil doar cu instrumentele dictaturii, se ajungea ca toți membrii societății să nu mai aibă altă proprietate în afara propriei forțe de muncă și astfel să fie egali. O egalitate despre care se estima că va face ca toate conflictele interne și externe să înceteze, în același timp cu ștergerea diferenței dintre intern și extern – națiunea și statul ei dispărând, rămânând doar „internaționala comunistă”.

Pentru a se ajunge aici era nevoie ca proletarii din toate țările – indiferent de originea lor națională, națiunea avându-și rădăcini în organizarea familială, și lipsiți de dorul proprietății private, inițial acumulate în cadrul familiei, ca celulă de bază a societății capitaliste – să se unească în cadrul și pe deasupra frontierelor naționale. „Proletari din toate țările uniți-vă!” Iată deviza proletar-internaționalistă lansată, concludiv, de Manifestul Partidului Comunist.

Practica a dovedit că această seducătoare teorie este o utopie. Familia, formată din soț, soție, și copii, având uneori menaj comun cu bunicii și străbunicii, a supraviețuit. Atașamentul față de proprietatea privată și dorința sporirii acesteia s-au păstrat. Chiar dacă, în mare măsură, etatizarea mijloacelor de producție (a

proprietății) a condus la etatizarea gândirii, „omul nou”, etatizat, la formarea căruia toate regimurile comunismului real au lucrat, nu a încetat să își dorească libertatea, intimitatea (viața privată) și proprietatea privată. În lupta cu statul monopolist (al puterii economice, politice, militare și culturale) indivizii au izbutit să smulgă drepturi, silindu-l pe acesta nu numai să își împartă puterea cu ei, ci, devenind democrat, să își asume, sub controlul lor, și rolul de garant al acelei împărțeli, ca stat național – depozitar, administrator și apărător legitim al sistemului democratic de organizare a societății. Or, „pluralismul democratic”, specific democrației capitaliste, spre deosebire „centralismul democratic”, pentru care au pledat adepții „democrației populare” propuse de marxism, a generat, ca să reluăm o altă expresie leninistă, „proprietate privată zi de zi, ceas de ceas și în proporție de masă”, libertatea individuală și liberalismul economic mergând mână în mână, și astfel s-a revenit la polarizările sociale și contradicțiile capitalismului.

ii. Reacția neo-marxistă. Pornind de la ceea ce consideră a fi eșecul marxismului clasic, neo-marxiștii vor să „corecteze” viciile respectivei doctrine, pentru a-i atinge țintele pe căi diferite. Ceea ce, de fapt, îi face să se depărteze de marxism, de bazele sale teoretice și morale, cam tot așa cum wahhabismul a pervertit islamul îndreptându-l spre un fundamentalism dezumanizant și anulându-i posibilitățile de adaptare la realitatea socială în continuă schimbare. De aceea adepții marxismului ar trebui să combată neo-marxismul din perspectiva marxistă, iar nu să respingă calificativul, propunând în loc etichetarea neo-marxiștilor ca neo-fasciști.

Ca și bolșevicii, conduși de Lenin în zorii comunismului real, ei

Înșiși o sectă ai religiei (dogmei) marxiste, neo-marxiștii au convingeri și atitudini mesianice, comportându-se asemenea unor „mântuitori” chemați să salveze lumea prin pedepsirea celor damnați (*a priori* vinovați, așa cum au postulat și calviniștii) și să îi conducă pe cei ce le respectă poruncile spre „pământul promis” al unei noi ordini mondiale fruste, austere, frugale, severe, egalitare și, pe deasupra tuturor, triste. Ei susțin (precum marxiștii, de altfel) că dictatul lor este numai spre binele oamenilor și se bazează pe știință, care este obiectivă, iar nu pe emoții sau raționamente subiective.

Cei care acceptă „știința” sunt salvați, ei fiind prototipul noului „om nou” (sic!) pe care puterea politică îl va clona sau înmulți după metode genetice inspirate din biologie. Cei care nu o acceptă sunt damnați întrucât sunt „oameni vechi” – corupți, necivilizați, incuți, oligofreni, dar și „știrbi”, „expirați”, „dependenți de urinal” – a căror singură soartă trebuie să fie supunerea lor unui proces de eugenie și eutanasiu socială. Românii pot recunoaște toate aceste idei în discursul mișcării neo-marxiste #rezist și în cel al organizației sale politice, USR.

Marxismul a dorit proletarizarea societății prin colectivizarea proprietății. Neo-marxismul o dorește prin colectivizarea identității culturale. Astfel se ajunge la colectivizarea gândirii ca premisă a triumfului societății virtuale / digitale, asupra societății reale. Internaționalismul proletar este înlocuit de globalismul cultural / identitar, iar „omul nou” devine cu adevărat unidimensional (concept găsit cu un înțeles nu foarte diferit în lucrările lui Herbert Marcuse), atât sub aspect calitativ (la nivel individual), cât și cantitativ (la nivel colectiv), atât pe terenul producției, cât și pe cel al consumului.

COLECTIVIZAREA CULTURALĂ ÎNAINTEA COLECTIVIZĂRII PATRIMONIALE; COLECTIVISM, EGALITARISM, GLOBALISM

Pornind de la experiența comunismului real, neo-marxiștii așează colectivizarea culturală înaintea colectivizării patrimoniale.

Folosesc aici termenul „colectivizare” iar nu pe cel de „etatizare” întrucât confiscarea identității sau deposedarea de identitate are loc dincolo de frontierele naționale și pe deasupra lor, la nivel global. Se urmărește ca individul să fie lipsit de identitate familială, de identitate etno-culturală și de identitate religioasă, iar statele să nu mai aibă identitate națională. Nu putem vorbi de etatizare întrucât statul însuși dispare; statul se globalizează.

În prefața la prima ediție (1884) a lucrării sale intitulată „Originea familiei, a proprietății private și a statului”, Friederich Engels scria: *„Potrivit concepției materialiste, momentul hotărîtor în istorie este, în ultimă instanță, producția și reproducția vieții nemijlocite. Dar, această producție este și ea de două feluri: pe de o parte, producerea mijloacelor de subzistență — alimente, îmbrăcăminte, locuință — și a uneltelor necesare în acest scop; pe de altă parte, producerea omului însuși, perpetuarea speciei. Rânduielele sociale în condițiile cărora trăiesc oamenii dintr-o anumită epocă istorică și dintr-o anumită țară sunt determinate de ambele feluri de producție: de treapta de dezvoltare pe care se află, pe de o parte, munca, iar pe de altă parte familia. Cu cât munca este mai puțin dezvoltată, cu cât cantitatea produselor ei și deci și averea societății este mai limitată, cu atât predomină în orânduirea socială legăturile de gîntă. Or, în cadrul acestei societăți a cărei structură este bazată pe legături de gîntă se dezvoltă, totuși, din ce în ce*

mai mult productivitatea muncii și, o dată cu ea, proprietatea privată și schimbul, deosebirile de avere, posibilitatea de a folosi forța de muncă străină și, prin aceasta, baza contradicțiilor de clasă: noile elemente sociale, care de-a lungul unor generații întregi se străduiesc să adapteze vechea orânduire socială la noile condiții, pînă când, în cele din urmă, incompatibilitatea lor duce la o răsturnare totală. Vechea societate bazată pe uniuni de gîntă este sfărâmată ca urmare a ciocnirii dintre clasele sociale nou formate; locul ei îl ia o nouă societate, organizată în stat, ale cărei subunități nu mai sunt uniunile de gîntă, ci uniunile teritoriale, o societate în care organizarea bazată pe familie este complet subordonată relațiilor de proprietate și în care, în prezent, se desfășoară în voie contradicțiile de clasă și lupta de clasă, care formează conținutul întregii istorii scrise de pînă acum.” Acestea erau idei ale materialismului istoric marxist care, după cum se vede, pun în centrul istoriei relațiile de proprietate.

Neo-marxiștii amână tratarea problemei proprietății pentru a începe cu dezagregarea familiei. Nu mai avem soț și soție, ci partener 1 și partener 2. Nu mai avem tată și mamă, ci părinte 1 și părinte 2; iar părintele 1 poate fi de același gen (care nu mai are vreo legătură cu sexul biologic, tratat ca nesemnificativ) cu părintele 2. Dacă în „vechea normalitate” diferențele între soți se făceau în funcție de o realitate biologică permițând perpetuarea speciei prin procreare, așadar pe cale naturală, „noua normalitate” presupune relativizarea pînă la aneantizare a acestor diferențe, altminteri obiective.

Cum se va perpetua, însă, specia, în aceste condiții? Nu se va mai perpetua, evident. Chiar dacă se va apela la fertilizări *in vitro*, utere închiriate și mame incubator, procesul va putea fi controlat și

astfel numărul locuitorilor Terrei va putea fi redus. La ce este nevoie de atâția locuitori dacă forța de muncă umană va fi înlocuită de roboți, într-o societate / economie digitalizată? Mai ales când locuitorii de azi, care trăiesc prea mult (sic!), s-au obișnuit cu statul-providență și cu traiul pe credit, de la un moment încolo imposibil de rambursat, numărul lor trebuie redus (sic!).

Vă amintiți de referendumul pentru familie? USR a făcut tot ce se poate pentru boicotarea sa. Nici un partid nu și-a mobilizat militanții pentru a introduce definiția familiei naturale în Constituție, iar BOR a adoptat o poziție de neutralitate. Rezultatul a fost o imensă victorie neo-marxistă.

Egalitarismul patrimonial, adică egalizarea forțată a averilor, preconizată de marxism, avea un anumit sens și o anumită frumusețe morală. Relativizarea tuturor diferențelor imaginabile (între părinți, între sexe, între cei cu dizabilități și cei sănătoși, între instruiți și analfabeți, între inițiați și profani, între credincioși și necredincioși etc.), iar nu doar ștergerea artificială a deosebirilor dintre bogați și săraci, conduce la o confuzie identitară generală și absolută care nu are vreo legătură cu teoria egalității șanselor, nici cu aceea a discriminării pozitive, nici cu politicile de redistribuție pentru protecția persoanelor defavorizate, marginalizate și vulnerabile. Discriminările (iar nu distincția, care este altceva) care se fac pe fondul pandemiei Covid 19, între „vaccinați” („salvații”) și „nevaccinați” („damnații”) au, din perspectiva egalitarismului neo-marxist, rolul de a transforma întreaga societate într-un de „vaccinați”; deci tot despre ștergerea forțată a diferențelor este vorba.

În viziune neomarxistă, „omul nou” este omul fără identitate care, pe cale de consecință, lipsit fiind de repere personale precise, este

gata să accepte în orice moment dictatul puterii, canoanele stabilite de preoțimea seculară auto-proclamată ca lider moral al unei societăți de anonimi; societate ea însăși funcționând în anonim. Această societate de proletari culturali va accepta și proletarizarea patrimonială, lepădându-se benevol de proprietatea privată, precum și proletarizarea civică, acceptând fără opoziție, dacă nu chiar cu bucurie, abolirea drepturilor și libertăților civile, ca și ruperea legăturii sale de cetățenie. Cetățeanul universal este cetățeanul nimănui și nu dispune de vreun drept la protecție în raport cu ceilalți. Aceasta înseamnă și dispariția statului; ori cel puțin a statului-națiune. Colectivizarea conștiinței duce și la colectivizarea proprietății (unii membrii URSS au afirmat deja că acesta trebuie să fie viitorul), la destructurarea familiei și la destatalizarea societății / dispariția statului.

Ca să se ajungă aici esențială este și distrugerea credințelor religioase; mai ales a bisericilor organizate pe criteriul național, așa cum este biserica ortodoxă. Atacurile susținute împotriva BOR, cu toate calomniile, mistificările, înscenările și insultele umilitoare la adresa „Marelui Alb” și a întregului cler, asta urmăresc. BOR a ajuns astfel, ultimul bastion al rezistenței statului național român, dar și al identității umane, împotriva unui așa zis „globalism-progresist” care, în realitate este un globalism cultural dogmatic dezumanizant. Acest globalism ia locul internaționalismului proletar marxist cu care nu are, practic, nici o legătură.

Marxismul preconiza, utopic dar sincer, combaterea înstrăinării de sine a omului, a alienării la care îl conducea modul de producție capitalist, în faza premonopolistă a capitalismului. Neo-marxismul urmărește tocmai dezumanizarea omului, întoarcerea sa împotriva

condiției sale naturale. Așadar, colectivism identitar, egalitarism patrimonial și personal, globalism politic. Iată marile obiective ale neo-marxiștilor și cheia de boltă a ideologiei lor.

FALSELE OBIECTIVE ȘI INSTRUMENTELE PERVERSE ALE MARIÍ RESETĂRI: ANTI-CORUPȚIA, „DREPTURILE” LGBTQ, ÎNCĂLZIREA GLOBALĂ, PANDEMIA COVID 19

i. Obsesia anti-corupției. Corupția a fost (și rămâne) o plagă gravă pretutindeni, mai ales pe fondul tranziției, cu impact atât la nivel național cât și la nivel universal, de la starea de război rece la cea de pace rece, care a avut loc în deceniul 1990. Asemenea schimbări au fost totdeauna asociate cu fenomenul îmbogățirii ilegite și cu diverse forme ale acumulării primitive de capital.

În atari circumstanțe combaterea corupției trebuia să fie o țintă importantă a politicilor guvernamentale. Eradicarea corupției s-a schimbat, însă, din obiectiv în mijloc; și anume în mijloc pentru înlăturarea tuturor entităților care s-ar fi putut opune „noii normalități” – partide și lideri politici, capitaliști autohtoni, instituții academice, syndicate, organizații de cult cu rădăcini naționale, comandanți militari și forțe armate naționale, organe de presă independente, formatori de opinie din toate sectoarele de activitate etc.

Acestei schimbări i-au căzut victimă inclusiv cei care anterior se pronunțaseră cu sinceritate împotriva corupției și corupților, implicându-se efectiv în luptă. (Eu însumi m-am numărat printre aceștia.) Din perspectiva revoluției neo-marxiste, ca factor dizolvant al coeziunii sociale, corupția trebuia, de fapt, menținută;

În timp ce marii corupți s-au dovedit a fi adevărați atleți ai „Marii resetări”.

Astfel, „Marea resetare” a inclus, ca primă linie de acțiune, politizarea luptei împotriva corupției prin eforturile unei triade formate din justiție (cu accent pe unitățile parchetului), serviciile secrete (interne și externe, care au lucrat inclusiv prin ong-urile militante create de ele sau sub supravegherea lor) și presa aservită. Scopul acestei etape a fost acela de a lăsa națiunile fără conducători apți a le apăra identitatea și interesele, precum și de a face din jocul democratic un simplu ritual fără credință, o formă fără fond. Strategia aplicată a fost inspirată de observația biblică: „bate păstorul și se va risipi turma!”.

ii. Obsesia drepturilor LGTBQ. Tratamentul la care nu doar regimurile politice autoritare i-au supus în trecut pe membrii minorităților sexuale a fost reprobabil. În cel mai bun caz, aceștia au fost supuși umilirii publice, iar în cel mai rău au fost trimiși în închisori, dacă nu chiar exterminați. O asemenea excludere aproape sistematică trebuia să înceteze. De aceea, dezincriminarea practicării consensuale și neostentative a unor raporturi sexuale diferite de cele firești (raporturile firești fiind cele care asigurau perpetuarea speciei) a fost o decizie corectă a puterii de stat (pentru care și eu am militat). Ceea ce nu putea și nu trebuia să împiedice continuarea dezbaterii pe teren moral, în care fiecare, și în special biserica, era liber să se implice în exercitarea dreptului la opinie și la credință religioasă. Context în care s-ar fi putut spune și că primul îndreptățit a arunca piatra este cel care nu a păcătuit niciodată. De asemenea, nimic nu se opunea legiferării uniunilor civile, în așa fel încât relațiilor juridice dintre persoane de același sex, care nu afectau ordinea publică,

să li se ofere claritate, stabilitate și predictibilitate.

În contextul „Marii resetări” agenda LGBTQ este, însă, cu totul alta. Nu mai este vorba despre toleranță, respectul diversității sau împotrivirea față de dictatura majorității, ci despre instaurarea unei adevărate dictaturi a minorității care să asigure proletarizarea identitară a întregii societăți, adică lipsirea omului de orice element de diferențiere, de orice identitate cu excepția celei care ține de funcțiile biologice vitale. Până la înlocuirea completă cu roboții propriu ziși, lipsiți de conștiința de sine, omul ar trebui să fie astfel un robot viu, cu o conștiință de sine redusă la dimensiunea supraviețuirii exclusiv la nivel individual în ordinea exclusiv materială. Aici nu mai este vorba despre diversitate, ci despre negarea diversității, despre ștergerea oricăror diferențe; inclusiv și în primul rând cele decurgând obiectiv din legile naturii.

Spre deosebire de marxism, care unise materialismul lui Feuerbach cu dialectica lui Hegel, în încercarea de a pune în centrul filosofiei natura și omul, parte intrinsecă a acesteia, ca fundament al devenirii istorice, neo-marxiștii scot omul din ecuație prin confiscarea conștiinței lui. Depărtându-se chiar de materialismul german pre-marxist, ca și de marxismul care l-a valorificat, ei încearcă să anihileze esența socială a omului și să înlocuiască transformarea de sine a acestuia prin interacțiunea lui liberă cu natura, cu reducerea lui la dimensiunea biologică într-o lume a desocializată a comunicării virtuale, supusă controlului unei puteri oligarhice oculte, prin manipularea mediatică a convingerilor și nevoilor sale primare. Ceea ce mai rămâne din marxism (și din materialismul antropologic al lui Ludwig Feuerbach) este doar concepția despre religie ca o înstrăinare a omului de el însuși; de unde și ateismul militant al promotorilor neo-marxismului.

Dacă, potrivit concepției leniniste, dictatura proletariatului trebuia să oblige capitaliștii a-și preda capitalul și a se transforma în proletari, potrivit concepției neo-marxiste care orientează „Marea resetare”, dictatura comunității mondiale a LGBTQ trebuie să îi oblige pe oameni să își predea reperele conștiinței, prin raportare la care, în cadrul „vechii normalități”, se defineau familia, proprietatea, patrimoniul, națiunea, statul, ordinea publică etc.

iii. Obsesia încălzirii globale și a economiei verzi. Încălzirea globală este un fenomen ciclic. Ghețarii se topesc într-un loc pentru a se forma în altul. Perioadelor de creștere a temperaturii în mediul înconjurător le urmează perioade de scădere a temperaturii, astfel încât pe termen lung media se menține constantă.

Este adevărat că prin voluntarismul, lăcomia și iresponsabilitatea lui, omul a stricat echilibrele naturale. Acest derapaj se cere controlat. De aici și până la „revoluția verde”, ca dimensiune a „Marii resetări” este, însă, o uriașă diferență.

„Încălzirea globală” a devenit alibiul unei schimbări esențiale în plan economic, cu impact în plan social, atât în ceea ce privește modul de viață al individului, cât și relațiile dintre indivizi. Sectoare economice întregi vor fi lichidate, cu șomajul aferent, dar și cu distanțarea socială a celor care lucrau acolo, astfel încât asocierile de interese și revendicările colective să nu mai poată avea loc.

Transformările nu se reduc la sistemele de producere a energiei și profilarea producției industriale. Ele vor afecta, în mod inevitabil, agricultura și industria alimentară; iar pe atare cale viața privată cotidiană a oamenilor. Cum alimentele ecologice, în sens clasic, nu pot satisface nevoile populației lumii, la dimensiunile actuale

ale acesteia, vor trebui acceptate două consecințe. Pe de o parte, limitarea și uniformizarea consumului. Ceea ce nu va privi doar alimentația, ci și toate bunurile de necesitate obișnuită. Primele semne de revenire la penuria din fostele magazine (alimentare și nu numai) ale comunismului real se fac deja simțite; cel puțin pentru cei cu sensibilitate ridicată a percepției. Pe de altă parte, se va apela nu doar la alimentele manipulate genetic, ci, de-a dreptul, la alimente sintetice. Ceea ce va fi imposibil să nu afecteze sănătatea oamenilor și durata lor de viață. Astfel vor, desigur, adepții „noii normalități” să refacă echilibrul între durata vieții și durata aportului productiv.

Vor accepta oamenii așa ceva? De astă dată instrumentul nu este politic, ci psihologic. Teama de efectele încălzirii globale, care ne este indusă zilnic, prin toate mijloacele de comunicare în masă (de la presa care nu mai este independentă, ci mijloc de propagandă, la internet) va face ca măsuri până mai ieri inacceptabile, de mâine să ne pară inevitabile.

iv. Obsesia virusului ucigaș. Este vorba despre același factor „teamă” la care s-a recurs și se recurge prin politizarea pandemiei Covid 19. Virusul există, fără îndoială (îndoiala privește doar originea sa și felul în care s-a răspândit în lume) și face ravagii... la nivelul a circa 1% (sic!) din populația celor infectați. Odată declarată pandemia, anumite măsuri speciale trebuie luate.

De aici și până la declanșarea terorii de stat este o distanță de ani lumină; sau, mai bine spus, de ani întuneric. Apare din ce în ce mai clar că restrângerea drepturilor și libertăților individuale sub pretextul luptei împotriva unei viroze, viroză departe de a egala gravitatea altor molime similare din trecut, este nu doar inadecvată sau disproporționată, ci și ireversibilă.

Că avem de a face cu o tactică a „Marii resetări” se observă și din aceea că liderii politici, în trecut, pe bună dreptate, preocupați să mențină calmul și optimismul unei populații aflate sub amenințări reale, acum amplifică panica prin toate mijloacele. Or, teama și panica întunecă gândirea și slăbesc discernământul.

Așa se explică de ce, poate, pentru prima oară în istorie, un număr uriaș de oameni cere statului, puterii politice, să îi retragă drepturile fundamentale. Acestea nu sunt abolite prin teroare directă exercitată de puterea publică asupra societății, ci prin teroarea mediată de un agent patogen din afara comunității umane.

Adițional, respectiva teroare are și „meritul” de a scinda societatea, între adepții libertății și fanaticii supunerii, fiecare tratându-l pe celălalt ca incult, necivilizat, idiot. Dacă diferența între genuri (sexe) a fost desființată, s-a născut diferența, nu între „bolnavi” și „sănătoși”, care încă ar avea sens, ci aceea între „vaccinați” și „nevaccinați”, pentru mulți vaccinul fiind acceptat nu în speranța sănătății sau a prelungirii vieții, ci în aceea, dovedită a fi iluzorie, de a recupera câte ceva din libertatea pierdută.

Într-o bună zi, pandemia se va sfârși. Regimul opresiv și lipsirea de libertăți civile impuse în numele ei vor continua; dar atunci lanțurile vor fi fost deja prea strâns legate pentru ca opoziția să mai fie eficientă, dacă nu cumva oamenii se vor fi obișnuit cu „noua normalitate”. Or, persoanele fără drepturi cetățenești nu mai sunt cetățeni și acolo unde nu există cetățeni nu mai există cetate.

REVOLUȚIA ESTE MONDIALĂ

Să încheiem prin a observa că toate cele descrise aici nu se

limitează la România, la UE sau chiar la lumea euro-atlantică. Avem de a face cu un proces ce se desfășoară la scară mondială. Cu vreo două decenii în urmă, la finele secolului al XX-lea, se vorbea cu speranță despre o posibilă și chiar necesară guvernare mondială democratică. Guvernarea mondială care se profilează astăzi este una oligarhică.

În realitate, „noua normalitate” este menită a face mai sigură și mai confortabilă „vechea normalitate” a capitalului globalizat și a proprietarilor acestuia. Scăpată de o vreme de sub orice control democratic, tradițional exercitat de statele națiuni, oligarhia corporatistă a încercat să își mențină și consolideze bunăstarea controlând acum ea felul în care conducătorii politici naționali (și, uneori, cei transnaționali) își concep și aplică agenda menită a menține un minim calm social și anumite echilibre economico-sociale. În acest scop au fost create adevărate „state subterane” (în România, ca și în SUA, de pildă) ca puteri politice oculte, active la nivel național, prin intermediul cărora, oculta mondială își transmitea ordinele către conducerile oficiale ale statelor supraterane (care acționează la vedere).

Acest sistem a scăpat, însă, de sub control și mecanismul folosit până acum s-a gripat. Statul a încetat a mai fi armura politică a demosului (poporului) pentru a deveni arma corporatismului altădată supravegheat și civilizat de el, dar acum ajuns putere suprastatală, împotriva demosului. Astfel democrația a intrat în moarte clinică.

Capitalismul neo-liberal și neo-conservator aveau nevoie de o reformă aptă a menține omenirea într-un sistem de organizare democrată. În locul ei, oligarhia mondială a găsit soluția „marii

revoluții neo-marxiste”, cea a globalismului cultural dogmatic, care, spre a le garanta corporatiștilor, loviți și împruținați de criză, bogății și mai mari și o existență și mai fericită, trebuia să împingă popoarele spre o „nouă normalitate” pe calea unei „mari resetări”.

Ce se poate face pentru a ne împotrivi acestui curs al lucrurilor? Cum ne putem opune acestei revoluții mondiale, de un tragism egal, dacă nu mai mare, cu cel al revoluției bolșevice?

Deocamdată este greu de făcut un plan detaliat. Ceea ce se poate face este, pentru moment, să devoalăm fenomenul, să punem în lumină realitatea, să găsim copilul care să strige că „regele este gol”. Astfel vom fi în stare să definim corect problema, iar definirea corectă a problemei este primul pas către soluționarea ei corectă.

Este ceea ce am încercat să fac prin textul de față, inclusiv în speranța că alții vor fi astfel încurajați la exerciții similare. Înainte de a ne recupera libertatea pierdută și spre a o recupera, trebuie să recuperăm adevărul. Să aflăm adevărul și prin el să fim liberi!

Autor: dr. Adrian Severin